

Assalt

El panorama del 27 S ens planteja un doble repte.

Un. L'assalt a l'hegemonia política a Catalunya. Dos. La ruptura democràtica del règim autonòmic de l'Estat del Regne d'Espanya, de la legalitat constitucional de 1978.

L'hegemonia política catalana està a mans dels poders econòmics, de la dreta amb CiU -com també l'espanyola amb el PP-. La ruptura de CiU, entre CDC i UDC, obre una escletxa on burxar i fer palanca. És una oportunitat excel·lent per aconseguir que l'hegemonia la perdi la dreta, val a dir se li arrabassi per part de les esquerres.

En aquest context cal copsar el què ha permès aquesta ruptura. L'entrecreuament de la crisi econòmica, la negació de la renovació de l'Estatut autonomista, l'ofec econòmic i polític, l'anhel i clam de llibertat i sobirania, el tomb popular de la ciutadania amb el moviment sobiranista per decidir, per la independència i la república catalana. L'ANC és el fruit i alhora motor de tots els canvis de tipus rupturista a Catalunya: Per extensió a l'Estat espanyol.

Ens hauríem de remuntar fins els anys 1936-39 per cercar una hegemonia política i institucional de les esquerres. Si fem una mica més enrere, ens cal constatar que en la ruptura revolucionària que va representar la irrupció de la II República espanyola, de la ma municipalista de 1931, l'hegemonia política a l'època va correspondre a la dreta econòmica i política, fins i tot als prohoms monàrquics reconvertits a corre-cuita al nou poder republicà.

El trànsit de la Dictadura franquista a la Monarquia parlamentària autonomista també va ser hegemonitzat per la dreta.

El fet de la possibilitat d'una hegemonia per part de les esquerres no és pas quelcom resolt. Entre molts factors necessita d'una unitat entre les esquerres, clau per donar un toc de gràcia institucional a CDC i al president Mas.

Les confluències municipalistes amb el reclam de Barcelona en comú i l'Ada Colau, són un exemple d'èxit a aconseguir en altres àmbits, com pot ser el nacional català. Alhora necessitem una entesa, si més no tàcita, amb la CUP i ERC. Cal tota la consciència i esforç per establir les col·laboracions adients que permetin enfortir-se i fer front al poder de la dreta.

El segon repte és cabdal per aconseguir el primer. El contingut i la força per una ruptura democràtica s'ha de fonamentar en les necessitats socials, la il·lusió nacional concretada amb el símbol de la independència, el moviment amplíssim i massiu potent per la sobirania catalana amb l'ANC, la consciència expressada en avançar cap a la república catalana.

Una prova de foc abans de les eleccions anticipades del 27 de Setembre serà la propera Diada de l'11 S. L'ANC i Òmnium la preparen per convertir l'avinguda Meridiana en "el carrer Major de la República Catalana".

El president Mas ha fet un envit per obligar a l'ANC i a Òmnium a fer-li una llista electoral -tasca de partit- en la que seguís assegurat el seu lideratge, així com el de la reconversió de CDC.

A l'ANC li convé seguir fil per randa l'estratègia establerta a la seva 3a Assemblea a Lleida. Que les llistes i els partits assumeixin uns punts clars, identificables per la ciutadania, que siguin el compromís de fer el camí cap a la república catalana.

La seqüència política clau rau en: Declaració de sobirania d'inici constituent, ruptura democràtica amb l'Autonomia i la Constitució de 1978, amb l'Estat del Regne d'Espanya, nova legalitat del subjecte polític i jurídic de sobirania, independència, república catalana.

Tot segons decideixi el poble i la ciutadania de Catalunya.

Francesc Matas Salla